BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 126 - 25 Kuruş

11 - Ekim - Çarşamba - 1950

AZ SONRA PAVLO OTOMOBİLİYLE YOLA ÇIKTI.
BUL ONU BUL.. BULURSAN HAYATIMIN SON GÜNLERİNİ MESUT GEÇİRECEĞİM..
34/2
SAN REMO YOLUNDAYKEN BİRDENAK LINA BİRŞEY GELDİ.
YA BU SIRADA BABASI SANDIĞI ERNESTE MEKTUP YAZMIŞSA.. İŞİMİ BİRDENBİRE KOLAYLAŞIR. ADRESİNİ ÖĞRENİRİM
ERNESTİN EVİ
BAYIM NEREYE?.. MEANDRELERDE KİMSE YOK MATMAZEL EPEYDİR EVE UĞRAMIYOR. BABASI DA HASTAHANEDE..
HASTANEDE Mİ? NESİ VAR? HASTA MI?
PAVLO HASTANEYE KOŞTU
BİR MÜDDET EVVEL İNŞAATTA İSKELE ALTINDA KALMIŞTI. GÖĞSÜNE SAPLANAN PARÇALARI AMELİYATLA ÇIKARACAKLARMIŞ..
MEANDRE Mİ? AMELİYAT OLMAK ÜZERE.. GALİBA SİZ BURAYA BİR KERE DAHA GELMİŞTİNİZ?
EVET.. KİM YAPIYOR AMELİYATI.? DOKTOR MAGGİ Mİ? ONUNLA GÖRÜŞMEK İSTERDİM MÜMKÜN MÜ?
AMELİYATLARDA BULUNMAK YASAKTIR.. TALİMAT...
AMAN ŞU TALİMAT LAFINI AĞZINA ALMA.. BEN DOKTORUN ARKADAŞIYIM LÜTFEN ŞU KARTI KENDİSİNE VERİNİZ..
126
ARAS

Winnie'nin Babası

Nakleden: Resan Kaptan

Mary Michael'dan ayrıldıktan sonra Monte ile evlenmişti. Şimdi de eski kocasının apartmanına kızı için görüşmeğe gelmişti.

Winnie 12 yaşındaydı mahkeme kararıyle Winnie annesine düşmüştü. Hâkim Michael'a da kızını görmek hakkını vermişti. Ayda iki koyi geçmemek şartiyle, Winnie'yi Cuma günü alıp, Pazartesi sabahı okuluna bırakacaktı. Bayramlarda ve yaz tatillerinde Winnie annesinin yanında kalacaktı. Mary'nin ailesi çok uzakta oturuyorlardı. Mary tatillerde kızını onların yanına götürüyordu.

Mary ile Michael uyuşamadıkları için ayrılmışlardı. Daha doğrusu artık birbirlerini sevmiyorlardı.

Michael eski karısına, "Winnie'nin büyük annesine gitmesine bir şey demiyorum. Sırf benden uzaklaştırmak için onu götürme," diye yalvarıyordu.

Monte lâfa karıştı, "Hiç de öyle bir fikrimiz yok. Mary ile düşünüp taşındık."

Michael, "Lütfen sen karışma," diye onu susturdu.

— "Bu Mary ile benim aramda kallalacak. Sen Mary'nin sesi olarak al, Winnie'nin babası benim."

Mary de Michael'a dönerek, "Monte senin haklarını çiğnemek istemediğinizi söylemek istiyor. Ben senden nefret etmediğim gibi, Winnie de seni çok seviyor," dedi.

— O halde daima dost kalalım. Winnie'nin seninle gitmesine razıyım. Fakat gerez olduğun için onu benden uzaklaştırma.

— Ben böyle bir şey düşünmedim.

— Mary'ciğim. Ben de bir zamanlar senin kocandım. Senin huylarını bilmez miyim?

— O halde beni nasıl tasvyer ettin?

— Hem bana gerez oldun. Hem de beni kıskanıyorsun. Winnie'nin bana gelmesine vesile oluyorsun.

— "Efendi, ben de kanunî hakkımı kullanarak böyle konuşmanıza mâni oluyorum." diye Monte bağırdı.

— Sen karışma, o benim eski karım.

— Sen eskinin mânasını bilmiyorsun. Düşünerek konuş.

— Efendiler. Lütfen kendinize gelin, diye Mary ikisine de çıkıştı. Ve ilâve etti: "Ben buraya anlaşmak için geldim. Çok rica ederim, artık mahkemeye gidip gelmek olmasın," dedi.

Michael söylendi:

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllık: (50 sayı) 12 lira; 6 aylık (25 sayı) 6 lira

Sahibi: ŞAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden: CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

«Mesele anlaşıldı. Michael, sen beni mümkün mertebe rahatsız etmek istiyorsun.»

— Ayrılmak için mahkemeye müracaat eden sendin. Şimdi de mahkeme kararına sadık kalman lâzım. Yeniden evlenmek ve Winnie'yi görmek senin olduğu kadar benim de hakkım.

— Mesele anlaşıldı. Michael. Tekrar evleneceğini zannetmemiştim. Şimdi beni mümkün olduğu kadar rahatsız etmek istiyorsun.

— Niçin kızımın beni görmesi seni rahatsız etsin. Müşkülât çıkartarak onu bana göstermiyorsun.

— Ben sana müşkülât filân çıkartmıyorum. Hem de kızımı kapına kadar ben getiriyorum. Zaten ona nezaret hakkı bana verildi. Senin haklarını ikinci derecede kalıyor. Dediği mahkemede anlatsaydın. Niçin, o vakit benim bir genç kız yetiştiremiyeceğimi söylemedin?

— Saçmalama.

— Ben hiçbir zaman onu senden soğutmaya çalışmadım. Senin hakkında ona lâf söylemem ki! İstersen Winnie'ye sor. Zaten sacarsın ya!.

— Ona hiç şahsî meselelerden bahsetmem. Zaten her gün benden biraz daha uzaklaşıyor. Çok cici fakat benimle samimî olmuyor. Eskiden o kadar iyi arkadaş olmamıza rağmen şimdi, benden kaçıyor. Tabiî, onu böyle, aylarca, haftalarca görmezsem benden gittikçe soğuyacak!.

— Ben de onunla tahtaların üzerinde yuvarlanıp oynamam ki. Yakında ev kadını olacak. Annemden iş öğrensin.

Michael:

— Onun hayatını düşünmeliyiz. diyince Monte dayanamadı:

— Sana lâf anlatamıyoruz ki. Michael'da:

— Ben her şeyi biliyorum. Mary Winnie'ye sana "baba" dedirtiyor. Bu kadarına tahammül edemem. O çok hassas bir kızdır. Ne olduğunu anlıyamadı! Evden ben çıktım, sen girdin. Mary, söz verdiğin gibi, Winnie'nin odasında resmim asılı mı?

— Zannedersem.

— Ben öyle zannetmiyorum. Ayrıldığımız zaman Winnie her gece resmimi öperdi. Resmim odasında durmalı ve bir yere gittiğiniz zaman da yanında götürmeli. Resmimi daima öpmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?

Mary:

— Hâkim böyle haklardan bahsetmedi, dedi.

Michael sinirlenerek:

— Winnie bana (Monte'yi göstererek) da baba diyemez. O da hâkimin kararında yoktu, dedi.

Mary ayağa kalktı. Monte kapıyı açarak:

— Zaten baba değil, "babacığım" diyor, diye bağırdı.

SİYAH PELERİNLİ ADAM

YAZAN: RAFAEL SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 2

Bunu da talipleri geri çevirmek için bir bahane olarak ileri sürmüyordu. Lady Margaret Trevanion babasının alâkasızlığı yüzünden tam bir erkek serbestliği içinde yetişmişti. On beş, on altı yaşından sonra kimse hareketlerine karışmamış; bütün vakti, arkadaşlık ettiği kendi yaşındaki erkek çocuklar gibi atlar, köpekler, kuşlar arasında geçmeğe başlamıştı. Samimî ve serbest tavırları yüzünden, diğer çocuklarla arasındaki münasebet, arkadaşlık hudutlarını geçmemişti. Eğer on yedi yaşındayken ilk talibi onu yaş ve cinsiyetinin hakikati karşısında ciddî bir karar vermek mecburiyetinde bırakmasaydı, belki daha uzun müddet ruhundaki hürriyet aşkı sönmiyecekti.

Bu yaşayış tarzı onu hiç kabalaştırmamıştı. Aksine vücudü bir kadın güzellik ve tenasübü içinde kendine ve başkalarına hâkim bir ahim tekâmülüne ulaşmıştı. Lady Margaret Trevanion hayatında en ufak bir değişiklik yapmamak azmiyle bir tanesi müstesna bütün taliplerini reddederek, bu şerait içinde yirmi üç yaşına gelmişti. Hiçbir zaman ümitsizliğe düşmiyen bu talip, Lord Trevanion'un komşusu Sir John Killigrew of Arwenack'ın akrabası Devon'lu asil bir aileden Gervase Crosby adında şevimli ve inatçı bir gençti.

Bekâr bir adam olan Killigrew, Crosby'yi yanına alarak yetiştirmek istemişti. Çocuk böylece vaktinin mühim bir kısmını Fal sahilindeki Arwenack şatosunda geçirmeğe başlamıştı. Killigrew'un Godolphin'lerle yakın alâkası vardı. Baba tarafından Lord Trevanion ile, annesi cihetinden de Margaret'le akraba idi. Onun için serbestçe Garth malikânesine girip çıkar, tavsariile kendi âlemine gömülmüş yaşayan Lord Trevanion'un herkes gibi kendisine de gösterdiği lâkaydiye, diğerleri gibi aldırmazdı. Crosby'yi ilk defa Trevanion şatosuna götürdüğü zaman, çocuk henüz on altı yaşlarında sağlam yapılı, güzel bir delikanlı idi. Margaret çocuğu sevmiş ve ona bir erkek arkadaşa lık olmak üzere genç akrabasının hukuk tahsil etmesine karar vermişti. Yakışıklılığı nisbetinde bir zekâ ve kabiliyet gösterirse sarayda mühim bir mevki elde edebileceğini umuyordu. Şatosuna hocalar getirtecek çocuğu okutmağa başladı. Fakat ekseriya olduğu gibi, yaşlı adamın düşünceleriyle, delikanlının görüşleri imtizaç etmedi.

Crosby hayalperest bir yaradı-

•Böyle bir teklif, genç kızın gözlerini hiç kamaştırmadı.•

samimiyeti göstererek sık, sık gelmesini temin etmişti. İkisi de aynı yaşta idi. Aynı şeylerden zevk alıyorlardı. Bu onların çabuk arkadaş olmalarına yardım etti.

Killigrew uzun uzun düşündükten sonra, siyasî hayata bir hanırlışta idi. Hukuk derslerinde aradığını bulamamıştı. Macerayı seviyor, tehlikeler içinde sergüzeştli bir hayat yaşamak istiyordu.

Drake'in devrialem seyahatinin akisleri hâlâ devam ediyordu. Denizcilerin tehlikeli hayatı, büyük denizlerin ve insan ayağı girmemiş toprakların cazibesi onu hasta ediyordu. Killigrew nihayet bir insanın sevmediği bir mesleğe aldırsa hayatta muvaffak olmasına imkân bulunmadığını itiraf mecburiyetinde kaldı ve Crosby'yi alarak Londraya götürdü.

1584 yılında idiler. Crosby yirmi yaşını yeni bitirmişti. Bu macerali seyahate çıkmadan evvel Lady Margaret'i ziyaret ederek vedalaşmak ve mukadderatlarını birleştirmek üzere ondan bir söz almak istiyordu. Böyle bir teklif genç kızın gözlerini kamaştırmadıktan başka üstelik bir hayli de şaşırtmıştı. Arkadaşlıkları hiçbir zaman kardeşlik hudutlarını aşmamış, ona bir kızın kardeşine göstereceği samimiyeti göstermiş, bir iki defa öpüşmüşlerse bile bu tamamile kardeşçe hisler içinde olmuştu. Kardeşçe hislerin dışında herhangi bir düşünce onun için tamamile gülünçtü. Gülünç bulduğunu da Crosby'ye söyledi. Her arzusunun yerine gelmesine alışmış olan delikanlı son derece müteessir oldu. Sinirlendi.

Fakat Lady Margaret çok soğuk kanlı idi. Kendine olan itimadı, hislerine hâkim olmasını öğretmişti. Kraliçeyi misal alıyor, onun bekâr oluşunu kendisine bir kurtuluş yolu gibi gösteriyordu.

Crosby, şaşkın bir halde hem vedalaşmak, hem Lady Margaret hakkında görüşmek üzere Lord Trevanion'un yanına çıktı. Son zamanlarda Elfdun'u keşfetmiş olan Lord hazretleri onun felsefesi ve dünya görüşü ile allak bullak bir halde idi. Bu konuşmayı mümkün olduğu kadar kısa kesmek istediği anlaşılıyordu. Fakat Crosby, Lordu, kızı hakkında tenvire karar vermişti. Yaşının verdiği bir cesaretle Lady Margaret'i yola getirmek için Lorddan yardım göreceğini zannediyordu. Lâkin Lord hazretleri, belki de tam etüd anında rahatsız edildiği için olacak, kaşlarını çatarak:

— «Eğer o ömrünün sonuna kadar bekâr kalmak istiyorsa, sana ne?» dedi.

Zaten genç kızın muamelesinden fena halde canı sıkılmış olan Crosby, babasının bu cevabından sonra adamakıllı şaşırdı. Fakat bu fırsatı kaçırmadı ve:

— «Nasıl bana ne?» dedi. «Onunla evlenmek istiyorum...»

Lord gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu:

— «Peki Margaret ne diyor?»

— «Ne dediğini size arzettim Lord hazretleri...»

— «Demek beni rahatsız edecek kadar onun sözlerine ehemmiyet veriyorsun?...»

Bu mukabele, Jervase Crosby'den başka herhangi bir genci sukutu hayale uğratabilirdi. Fakat o soğukkanlılığını kaybetmedi.

— «Lord hazretleri takdir ederler ki bu mevzuda kendi tasvipleri lâzımdır. Fikrini değiştirmesi hususunda Margaret'i ancak...»

İzzan düşmanı sözünü kesti:

— «Eğer fikrini değiştirmesi hususunda Margaret'i ikna edebilirseniz o zaman görüşürüz. Ortada fol yok, yumurta yokken konuşmak lüzum değildir. Bunu size de tavsiye ederim. Olmıyacak şeyler peşinde çok insan gayreti sarfedildi. Size yolculuğunuz için bu nasihatten daha kıymetli bir şey veremezdim. Bahtınız açık olsun dostum...»

Diyerek âşığı başından savdı.

II
AŞIK

Mr. Crosby'nin Arwenack'dan ayrılışı çok neşesiz oldu. Geride çok kıymet verdiği bir varlık bırakmış, Lord Trevanion ile konuşması hiç te tatmin edici olmamıştı. Fakat gençlik her arzuladığı şeyi elde edeceğini sanır. Onun için daha Londra yolculuğu sona ermeden kendine ve istikbaline olan emniyetini tekrar elde etti.

Sir John Killigrew ve genç yeğeni yola çıktıklarından bir hafta sonra Londraya vardılar. Sir John sevilen ve hürmet edilen mühim bir şahsiyet olduğu gibi Amiral Lord Howard ile de çok samimî dosttu. Yeğenini Amirale götürdü. Böyle bir zamanda bahriye erkânına çok ihtiyaç vardı. Hele nezaret asil bir aileden olursa... Mesele Crosby'ye hemen bir iş bulabilmekti. Amiral genç adamı Deptford'a götürdü ve Kraliçenin tersaneler müdürü, eski bir deniz kurdu olan Sir John Hawkins ile tanıştırdı. Sir John delikanlı ile konuştu. Yakışıklı genci çok sevmiş, gözlerinde okuduğu azim, irade ve samimiyeti takdir etmişti. Eğer maceraya atılmakta acele ediyorsa, bu arzusunu hemen yerine getireceğini söyledi.

(Arkası var)

Öğretmene de talebeye de nimet....

LİNGUAFON sınıfta dersi ve yabancı dilde kelime ve cümleleri tekrar tekrar söylemek mecburiyetinden hocayı kurtaran bir sesli kitaptır. Anadillerile ders okuyan mütehassıs spikerlerin sesi sınıfa renk, âhenk ve hayat verir; Çocuğun alâkasını çekip dikkatini besler ve yabancı dilin atmosferile onu sararak dersi otomatik şekilde öğretir. Bütün dünyada ve memleketimizde bu metodla yabancı dil öğreten 14000 mektebin imtihan dereceleri yüksek bir randımanın şahididir. Altın kitabımız sayın ilgililerin tetkikine açıktır. Metodumuzun mahiyetini etrafile izah eden resimli broşürümüzü adresinize memnuniyetle gönderebiliriz.

NAT PİNKERTON

Yaman Kâtibe

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Bir şey mi söylediniz efendim?. İyi anlıyamadım da..»

W illerby, Schmeltzer ve Gerstenberg'e ait Pickle ve Pickalilly müessesesinde müdür muavinliği yapmaktaydı ve bu yüzden de adı, şirketin en hatırı sayılır ademları arasında anılırdı. Çalışkan, kendi halinde ve (lâf aramızda) biraz da saloş bir adamdı bu Willerby.

Bir gün şirkete, onun yanında çalışmak üzere yeni bir kâtibe aldılar. Kız ilk defa karşısına geldiği zaman, Willerby başını önündeki kâğıtlardan kaldırmaya lüzum bile görmeden, tereddüt çekilmesi icap eden bazı yazılardan bahsetti ve bir aralık gözleri, yeni kâtibenin yüzüne ilişiverdi. Aman Allahım!..

Miss Mac Alexander baştan aşağı kadar canlı ve kusursuzdu. Saçları, Perolesitlerden hiçbirinin bir zerresinin dahi doğmadığı besbelli olduğu halde, güneş gibi sarı, gözleri de funda mavisi rengindeydi. Hele dudakları... Eğer zavallı Willerby şair olsaydı bile, gene de onların kız gülümsediği zaman nasıl hafifçe aralandıklarını ve insanın bunu görünce neler hissedip nasıl allak bullak olduğunu anlatamazdı.

Willerby, bir buçuk metre boyunda, büro işlerinden ne kadar anlıyorsa, kadınlardan da o kadar anlamayan, otuz iki yaşlarında bir bekârdır. Ve etrafında Miss Mac Alexander gibi bir âfet dolaştıkça nefesinin kesileceğinden korkuyordu.

Kız, insana bilûr suların şıkırtılarını hatırlatan çok tatlı bir sesle: «Bir şey mi söylediniz? diye sordu. İyi anlıyamadım da..» Halbuki biçare Willerby sadece, göğsü bir körük gibi kabarıp inerek, doku ... sen iç geçirmekteydi.

«Ben mi?.. Şey.. Tabii. Şuraya oturun lütfen..»

Kâtibe, sayfanın büsbütün çıldırtıcı bir renge büründüğü bacaklarını serbestçe üstüste atarak oturdu. (Ticaret mektebinde ona, böyle yapmaması lâzım geldiğini öğretmişlerdi ama ne zararı vardı..) Ve kalemini eline aldı.

Willerby'nin niyeti ona, müessesenin kâğıt kutuları imalâtında büyük bir ekonomi sağlıyacak ve aynı zamanda bunların sürümünü de arttıracak olan yeni bir buluşunu dikte ettirmekti. Fakat hayret!.. Pürük Willerby'nin dudaklarından, en kaşarlanmış kadın avcılarının bile yekten söylemeye cüret edemiyeceği şu sözler dökülüverdi: «Acaba?.. Acaba bu akşam benimle beraber yemeğe çıkar mısınız?..»

Kâğıt kutuları meselesi de bu ve bunu takip eden günlerde hiç ağıza alınmadı.

Artık Willerby, eski Willerby değildi. Bütün boş vakitlerini, güzel kâtibesine söyliyeceklerini tasarlamakla geçiriyor, onun yanındayken de, kutuçlarla hiç alâkası olmayan şeylerden bahsediyordu.

Günün birinde, Alexander hakkında çok daha fazla şey bilmek lüzumunu hissederek, dosyasını istedi. Ve buradan, kızın yirmi dört yaşında olup dul annesi ile beraber oturduğunu, ticaret kurslarına devam ederken bir yandan da modellik yaptığını ve ilk olarak bir borsa kralının yanında çalıştığını öğrendi. Borsacının işleri birdenbire bozulmuş ve bunun üzerine diğer adamları ile beraber ona da yol görünmüştü. Miss Mac Alexander ondan sonra Hanford'un yanına girmişti ve şu tesadüfe bakın ki Hanford'u Willerby çok yakından tanırdı. İkisi de aynı kulübe kayıtlıydılar çünkü!

Willerby'nin ilk işi, hemen kulübe koşup arkadaşını bularak ona yeni kâtibesinden bahsetmek oldu. Çekine çekine: «Sonra... dedi. Duyduğuma göre bu kızı sen de tanıyormuşsun...»

Hanford güldü: «Ne o? Lotty seni pek alâkadar etmişe benziyor..»

Adamın ondan bu kadar samimî bir ifade ile bahsedişi Willerby'yi hafifçe sarstı. Kendisi kızın bu adını henüz bilmiyordu bile.

«Yanılıyorsun, diye itiraf etti. Fakat beraber çalıştığımızı göre onu yakından tanımam lâzım geldiğini sen de takdir edersin elbette..»

«Elbette, dostum. Sana yalnız, Lotty'nin beni içinden ettiğini söylesem yeter mi?»

«Ne dedin? O, ha! Nasıl?

Hanford: «Üç sene kadar önceydi, diye anlatmaya başladı. K. Trojan Trimble'ın malı olan müesseselerden birinin müdürlüğünü yapıyor ve kirasıya muhtaç olmadan geçinip gidiyordum. Trimble ile de aramız çok iyi idi. Kâtibem Miss Mac Alexander ile nişanlanalı henüz iki hafta olmuştu ki bir gün meşhur milyoner yazıhaneme geldi ve onu gördü.

«Lotty hemen bütün fettanlığını takınarak adama doğru çıldırtıcı bir nazar atfedip gülümsedi. Ve Trimble da o günden sonra oradan ayrılmaz oldu. Lotty ile beraber tiyatrolara, gece kulüplerine devam ediyorlar, kızın şerefine ziyafetler verilip, yat gezintileri tertip olunuyordu. Lotty'nin masasının üzeri de çiçekler ve şeker kutuları ile kaplanmıştı.

«Bir gün Lotty bana hususî bir şey danışacağından bahsederek yanıma geldi ve Trimble'ın ona evlenme teklifinde bulunduğunu söyledi. Hemen kendisini tebrik ettim. Fakat acele etmişim. Çünkü kız ona «Hayır» demişti.

«Gerçi Trimble tam üç defa evlenip boşanmış bir adamdı ama, hem bir hayli yakışıklı, hem de dehşetli zengindi. Lotty'yi severdim, onun için hislerimi içime gömüp ona iyi etmediğini anlatmaya başladım. Ama Lotty sözlerimi dinlemedi bile. Sadece bana Trimble'ı sevmediğini hatırlattı, o kadar.»

Hanford, dalgın bakışlarını bir müddet yüksek tavanda gezdirdikten sonra devam etti.

Üstelik de bana ne dedi biliyor musun? Gerçi o Trimble ile, benim nişanlım olduğu halde gezmiş tozmuştu ama, başka birine, beş parasız bir tıp talebesine delicesine âşıkmış..

Willerby merakla sordu: «Peki neden onunla evlenmedi?...»

(Arkası 14. sayfada)

Şehirlerarası

Nakleden: Leylâ BEKEM

R obert Viyana'ya gece yarısı vardı. Ertesi sabah ilk işi görülecek işlerini halletmek oldu. Akşama doğru, Viyana'nın meşhur bir pastahanesine girdi. Aç ve susuz, yıldan beri görmediği gibi pastalara attı. Doymak nedir bilmiyordu. İştahı yerindeydi. Nihayet kendisinde bir fenalık hisseder gibi olunca yemeği kesti, etrafına soru daldı.

Ansızın yerinden fırladı, garsonu çağırıp hesabını ödedi, sonra koşa koşa yürüyüp pastahaneden çıktı, en yakın telefon santralına doğru koşup işaret daldı! "Allahım hoş" diye mırıldandı. Santraldaki memurdan şehir içi, 1231 Yeni Viyana'yı istedi.

Robert tam yarım saat bekledi. Fakat nafile, memura sordu,

— 1231 cevap vermiyor mu?

— Hayır. Ekseri hemen çıkar ama bazı bazı böyle uzun sürer biraz sabırlı olunuz.

Robert sabırlı inatçıdı. Bekledi. Bir yarım saat daha bekledi. Nihayet yine dayanamayıp, memuru aradı.

— Yeni Viyana hâlâ cevap vermiyor mu?

— Sabırlı olun. Şimdi çıkar.

Robert'in fena halde canı sıkıldı. Birkaç milli bir mesafeden cevap gelmemesi ne saçmalıktı. Bütün kabahat santraldaki memurlardaydı. İşlerine dört elle sarılsalar görülürdü ile bağlı olsalardı bu böyle olmazdı.

Robert'in beklemekten canı sıkıldı, Şehirler arası memurlarından Abıka'ya, Fas'a, 4711 i istedi. 3 dakika geçmemişti ki arkadaşı William telefonun başındaydı.

— How do you do old friend?

— Very well thank you.

Beşeri duyuldu. Üç dakika konuştular nihayet.

— Good night William.

— Good night Robert.

Diye telefonu kapadılar.

Robert tekrar memura sordu.

— Yeni Viyana cevap verdi mi?

— Hayır maalesef. Biraz daha bekliyeceksiniz.

— O halde bana Chikago 158.614 ü veriniz.

Robert'in Amerika'daki dayısı bir iki dakika içinde telefona çıktı. Sonra bundan konuştular. Üç dakikalık konuşma onlara pek az geldi. Fakat zaman gelince çar naçar telefonu kapadılar.

Robert tekrar memura sordu.

— Rica ederim bu ne iştir böyle. Cevap veren yok mu?

— Şimdi bayılandı. Acele etmeyiniz.

— Acele etmeyiniz de ne demek? Kaç saattir burada bekliyorum. Şikâyet edeceğim vallahi. Bana Martinique Adası 6430 u veriniz.

Robert telefonda, arkadaşı Gaston'un hoşa sesini duyunca çok sevindi,

— Bon jour Gaston. Mon ami, je suis très enchanté de parler avec toi.

— Pierre. Quel bonheur. Tu parles de Vienne? Vraiment? Ça n'est pas à croire.

Telefonu kapar kapamaz memura,

— Kimse çıkmadı mı? diye sordu.

— Hayır. Bakıyorum.

— Nedir bu rezalet. Tekrar bir arasanız ne olur sanki?

Memur aksilesti.

— Arayamıyız efendim. Diye bağırdı.

Robert yine bir müddet San Fransisko 60.434 ü istedi.

Bir iki dakika içinde aradığı müessese telefona çıktı.

Memura tekrar bir sordu ve ağzına sayısız aldı.

Tam "Kuzey kutbu 104 ü mü, yoksa Bombay 324 ü mü? istiyoyum" diye düşünürken telefon hoh hoh çalmağa başladı. Ahizeyi kulağına yaklaştırdı.

Memur,

— Yeni Viyana 1231, bağlıyorum.

En nihayet tam altı beş dakika sonra Robert ile konuşabildi.

— Alo, Walter sen misin? Kuzum bir zenbeci al birkaç ons kadar gönder. Sepeti çıkarken banyonun suyunu kapamayı unutmuşum.

GİZLİ VAZİFE!..

ANNE ALENE VİYECEK GİBİ BAKIYOR

MERAKLANMA YAVRUM.. ALEN KENDİNİ ÇABUK KAPIP KOVUVERMEZ..

126

GELİŞİNİZİN ŞEREFİNE SİZE BİR DANS FİGÜRÜ GÖSTERECEĞİM.

MİŞELİN.. NE HARİKULÂDE KIZ DEĞİL Mİ?

TOM ROZİNE VURULDU.

TOM! BU KIZI BEN PEK BEĞENMİYORUM AYAĞINI TETİK AL..

HAYRET.. BU MÜKELLEF ZİYAFET PEK CANIMI SIKTI.

GENÇ FRANSIZ YEMEĞİ YARIDA BIRAKTI ÇIKTI.

KİM VAR ORADA?

BENİM EFENDİM.. SİZİ RAHATSIZ ETTİM. GİDİYORUM.

KAL KÜÇÜK.. BENDEN ÇEKİNME..

GEÇİNİZDEN İYİ OLDUĞUNUZ ANLAŞILIYOR.

BU ALLAHIN İŞİDİR VEGİN DE NE ARIYORSUN

BEN BURALIYIM.. BENİ DÖV MESELERDİ..

NE MEMNUN OLACAKTIM..

SENİ KİM DÖVÜYOR

KÜÇÜK HANIM.. BAZAN BABALARI TUTAR ARKASINDAN VURUR.

VAH ZAVALLI YAVRUCAK TEVEKKELİ BÖYLE KAVRUK KALMA MIŞSIN..

PEKİ BABAS SES ÇIKARMIYOR MU?

YOO.... ÜSTELİK O BANA SENİ DÖVSÜN DE SİNİRLERİ YATIŞSIN DİYOR.

BİR DAHA SENİ DÖVECEK OLURSA BENİ ÇAĞIR SENİ KORURUM

TABİİ.. ARTIK SEN VARSIN DİYE KENDİMİ DAHA AZ YALNIZ HİSSEDİYORUM

SAĞOLUNUZ EFENDİM.. SİZİ Mİ?

NE İYİSİN.. KİMSE ŞİMDİ DİYE KADAR BENİ KORUMADI.

ROZİN DANSINA DEVAM EDİYOR, BÜTÜN GENÇLER HAYRAN HAYRAN KIZI SEYREDİYORLARDI. YALNIZ ALEN BİGANEYDİ.

NE BUYURUYORSUNUZ EFENDİM?

BİRDEN KURAK VÜCUDUNU TİRİL TİRİL TİTRETEREK ALENİN ÖNÜNDE DURDU

BRAVO.. YAMAN BİR OYUNCU İMİŞSİN

GEL DANS EDELİM

BEN DANS BİLMEM KIZIM. BAK BU GENÇLERİN HEPSİ BİLİR.

BEN SENİNLE DANSETMEK İSTİYORUM

GİT TOMLA ET. O İYİ DANSEDER

126

HAKKI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE GİZLENDİĞİ YERDEN ULU AĞAÇLARIN TA TEPELERİNDE UÇAN BİR GARİP MAHLUK GÖRDÜ. UZAKTA OLDUĞU İÇİN İYİ SEÇEMEDİ.

İNSAN DESEM İNSAN DEĞİL, KUŞ DESEM KUŞ DEĞİL, YARASA DESEM YARASA DEĞİL.... NE MENE ŞEY YA RABBİ?..

BUNU ÖĞRENMEK İÇİN YUKARI ÇIKMAKTAN BAŞKA ÇARE YOK.. BİR AĞ.. BİR AĞ..

TAM BU SIRADA YANIKA BİR TUZAK AĞI DÜŞTÜ.

BAŞKA TÜRLÜ BU İŞİN ESRARINI GÖZEMİYECEĞİNİ KESTİREN MANDRAKE :: YA HERRU, YA MERRU !.. „ DİYE TUZAĞIN İÇİNE ATLADI.

.VE AĞ, DÜĞMESİNE BASILAN BİR AŞANSÖR İTAATİLE HEMEN YUKARI ÇIKMAĞA BAŞLADI.

ABDULLAH

GÖK SÜVARİ

SİZE NİŞE GİTTİLER DEDİM YA.. BURADA YALNIZ OLDUĞUNU GÖRÜYORSUNUZ. GARDROP BOMBOŞ.. ORORA BÜTÜN EŞYALARINI BERABER GÖTÜRDÜ.

55/

AZTİRİD BÖYLE SÖYLİYEREK KAPIYI AÇTI.

NİŞ... ÇILDIRACAĞIM ŞİMDİ.. HANGİ OTELE İNEBİLECEKLERİNİ SÖYLÜ. BELVÜ OTELİNE YEBİLİR MİSİNİZ?

BELVÜ OTELİNE

SİZCE ORORA'YI BU KADAR UZAKLARA GİTMEĞE ZORLUYAN SEBEP NEDİR?

ÖYLE İSTEDİ. SEBEBİNİ SİZ BENDEN DAHA İYİ BİLİRSİNİZ. ZAVALLI KIZIMI NE HALE SOKTUĞUNUZU UNUTUYORSUNUZ GALİBA.. BEREKET VERSİN Kİ ARTIK ARANIZDA HİÇBİR BAĞ KALMADI

ZOR KALMADI.. BURAYA BEN MESELEYİ AYDINLATMAYA GELDİM. ORORA'YLA ARAMIZDA ÖYLE ANLAŞILMAZ ŞEYLER VAR Kİ.. SÖYLİYEMİYİM..

ALLAHIM!.. SAKIN HA ONUNLA BERABER

UBALDO DİŞLERİNİ GICIRDATTI..

BAYAN AZTİRİD, AÇIK KONUŞALIM.. SİZE KENDİNİ HİÇ BEĞENDİREMEDİM, FAKAT ORORAYI BULACAĞIM ONUNLA KONUŞACAĞIM.

ARADA AYDINLANACAK GÖK MESELE VAR. NEDEN BEN GELDİĞİM ZAMAN ORTADAN KAYBOLDU. NEDİR YAVRUMUZ OLDUĞUNU BİLDİR. NEDİ. DAHA EVVEL NEYE BİLDİRMEDİ

AZTİRİD BİR AN DÜŞÜNDÜ. ACABA ORORA'NIN YAZDIĞI MEKTUP ELİNE GEÇMEMİŞ MİYDİ?

HAYIR!.. GÜNAHSIZ OLAMAZ.. ÖYLE OLSAYDI HİÇ ELEONOREYİ DOKTORUN ELİNE TESLİM EDER MİYDİ?

126/

KADIN CEVAP VERMEYİNCE UBALDO SUALİNİ TEKRARLADI
ORORA NEDEN BÖYLE HAREKET ETTİ. CEVAP VERİN.
BENİM BİRŞEY BİLDİĞİM YOK. YALNIZ ŞUNU BİLİN Kİ ARTIK KIZIMA ALAKA PEYDA ETMENİZE MANİ OLACAĞIM. ZAVALLIYA ÇEKTİRDİĞİNİZ IZTIRAP KAFİ
56/2
UBALDO MÜNAKAŞANIN FAYDASIZLIĞINI ANLADI.
PEKÂLÂ... HAKİKATİ BEN DE DOĞRUDAN DOĞRUYA ORORADAN ÖĞRENİRİM. ALLAHAISMARLADIK.
GÜLE GÜLE!
YA KIZIM NASIL? GÜZEL Mİ?
OLDUKÇA. FAKAT ARADA SIRADA HUYSUZLUK EDİYOR
YA MAKSİMİLYANO?
KENDİSİNE MÜŞFİK BİR ANA BULDU. BU İÇİN ÇOK MEMNUN. KIZIM İÇİN YÜK AMA...
UBALDO KADININ SOĞUK TAVIRLARINA DAYANAMADI. ÇIKTI GİTTİ. AZTİRİD ONU UZDÜĞÜ İÇİN ÇOK MEMNUNDU.
İNŞALLAH BİR DAHA BURAYA GELMEZ. NİSTEN DÖNÜNCE ZATEN BİZ BURADA OLMAYIZ.
ARDIMSI VAR.
126/2

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 4 **YAZAN: K. TUĞCU**

— Tamam, dedi. Benim aradığım Adnan Beyefendi sizsiniz. Şimdi ziyaretimin sebebini arzedeceğim.

Derin bir nefes aldıktan sonra,

— Bendeniz mukavelât muharriri Zülfikar Cimcozoğlu, dedi. Şimdiki tabiriyle eski noterlerden biriyim. Amcanız merhum Basri Bensip Beyefendinin şahsî dostu ve hukuk müşaviriyim. Kendileri bundan altı yıl önce bendenize bir emanet tevdi etmişlerdi. Vefatını müteakip bir evre muharrer çeki size tevdi edeceküm.

— Çek mi? diye sordum.

Zülfikar Cimcozoğlu gözlüklerinin üstünden bakarak

— Evet Adnan Beyefendi, dedi. Duracığı cennet olsun. Basri Beyefendi altı yıl önce bendenize aynen şu sözleri söylemişlerdi: «Azizim Zülfikar Bey, yeğenim pek hakikatli ve çalışkan bir çocuktur. İstikbalini temin etmek istedim. Paranın kıymetini bilenler, az da olsa ondan istifade ederler. Adını, sınızı ve hüviyetini bildirdiğim yeğenime şu emaneti vefatımı müteakip verirsiniz. Eğer benden önce siz vefat ederseniz bir vasiyetname derununda size verdiğim çekin bana teslimini temin edersiniz. Bu sizden istediğim son hizmettir.» Bunu söylemesini müteakip bendenize yetmiş beş bin liralık, sizin adınıza muharrer bir çek tevdi ettiler. Bu çek o tarihte yüzde dört faizle Osmanlı Bankasının kasasında yatmakta bulunuyordu. Parasını iyi kullanmasını bilen merhum amcanız Basri Beyefendi paranın size tevdiine kadar işletilmesini yoluna koymuş vadeli hesaplar meyanına ithal ettirmişti. Yetmiş beş bin liranın faizleri de hesaplanırsa bugün elinize dokuz beş bin beş yüz lira kadar bir akçe geçecek demektir. Eh aziz çocuğum, adam olan için bu para dudak büktürür bir şey değildir. Allah güle güle harcamak nasip etsin. Buyurunuz çekiniz.

Duyduklarıma inanmıyordum. Gözlerim açılarak Zülfikar Cimcozoğlunun uzattığı çeke bakıyordum. O sözüne devamla:

— Ey fakir delikanlı, dedi. Paranın insan ahlâkı üzerinde hem iyi, hem de kötü bir tesiri olur. Merhum Basri Beyefendinin methettiğine göre çalışkan ve akıllı bir gençmişsiniz. Ben de aksini iddia edecek değilim. Yalnız şu parayı size vermeğe vasıta olurken ıstırap duyuyorum. Acaba saadetinize mi, yoksa felâketinize mi hizmet etmekteyim?

Nihayet çeki aldım. Tetkik ettim ve sonra:

— Size çok teşekkür ederim, dedim. Ben hayatını kurtarmış bir insanım. Bu para olmasa da olurdu. Fakat böyle bir para ele geçince insan daha rahat yaşıyabilir. Yalnız bu paranın bendenize ödenmesinde müşkülât çıkartıp çıkartmıyacaklarını düşünmekteyim.

Zülfikar Cimcozoğlu:

— Hiç zannetmem, dedi. Fakat şüpheden kurtulmanız için benim bendenizle birlikte bankaya gitmeniz kâfi gelecektir. Bunu ben de arzu ediyorum. Önce işimi tam olarak gördüğüme kanaat getirmeliyim. Bu şerefli hayatımda son gördüğüm hizmettir.

Hemen giyindim. Madama nereye gittiğimizi söylemeden Zülfikar Beyle bir taksiye atladık. Bankaya gittik. Bir saat kadar beklemek zorunda kaldık. Bundan sonra paranın sahibi olduğum tahakkuk etti. İşte o zaman ihtiyar adam bana:

— Cüretimi affediniz oğlum, dedi. Basri Bey merhumun hayatına yakından vâkıf olduğum için bu para üzerinde diğer varisler tarafından birtakım haklar iddia edileceğini düşünüyorum. Bu parayı derhal tahsil ediniz ve kendi hesabınıza kendi adınıza bir başka yere yatırınız.

İhtiyarın tavsiyesi çok güzeldi. Paraları nakit olarak aldık. Kocaman banknot destelerini paket yaparak bir başka bankaya gittik.

Bankaya doksan beş bin lirayı yatırdım. Kalan kısmı beş yüz liraya yakın bir para tutuyordu. Bunu Zülfikar Beye vermek istedim fakat.

— Ben merhum amcanızdan alacağımı almış bulunuyorum, dedi. Eğer sağ olup ta yeniden bir işinizi görmeğe muvaffak olursam o zaman ücret hakkında anlaşırız.

İhtiyara veda ettim. Derin bir oh çektikten sonra:

— Allaha ısmarladık oğlum, dedi. Üstüme aldığım işi tamamiyle başarmış olmanın huzuru içinde gidiyorum. Bugüne kadar yaşamak için çok sıkıntı çektim. Şu işi bitirmeden ölmekten korkardım. Eh artık yaşamakta gayem kalmadı.

Zülfikar Cimcozoğlu o acayip kıyafetiyle ayrılıp giderken biraz daha buruşmuş ve ihtiyarlamış gibiydi.

— 4 —

Her gün bir defa konağa gidiyor ve Lâmiayı görüyordum. Gündüz gittiğim için Halid'e rastlamıyordum. Lâmia ağabeyisinin kendisine çok iyi muamele ettiğini söyliyordu. Ben amcamın bana bıraktığı sekiz kendisine bahsetmeden Bunu ... lüzum görmemiştim.

O günlerde gazetelerde gördüğüm bir vefat haberi beni çok müteessir etti. Bir sabah gazetesinde Zülfikar Cimcozoğlunun vefatını okumuştum. Çok eski ve asıl bir ailedenmiş. Ağırceza mahkemelerinde reislikler yapmış ve sonradan dava vekili ve noter olmuş.

Hayatta üzerine aldığı son ödevi başarmış olan bu adamcağız âdeta öleceğini biliyordu.

Bir sabah yine odamdayken madam bir misafirin geldiğini bana haber verdi. Acele olarak toplandım. İçeriye genç ve boyalı bir kız girdi. Hareketleri çok serbestti. Doğruca elimi uzatıp elimi sıktıktan sonra:

— Ben Refik Beyin kardeşiyim, dedi. Ağabeyim kederli bir anında size hakaret ettiği için beni özür dilemeğe yolladı.

Bir kadın karşısındayım. Kıyafeti insana emniyet vermiyordu

Kız kırılıp dökülerek:

— Biz vazifemizi yapalım da ne olursa olsun, dedi.

amma ben nezaketen:

— Ne lüzumu vardı, dedim. Gelip geçmiş bir şey. Böyle şeyler olur.

Kız kırılıp dökülerek:

— Biz vazifemizi yapalım da ne olursa olsun, dedi.

— Zahmet ettiniz, dedim. Teşekkür ederim.

— Hayır, dedi. Sizin gibi kibar bir genç tanıdığım için çok memnunum.

— Ben de sizi tanıdığıma memnun oldum.

Daha fazla kalmasında bir sebep yoktu. Fakat konuşacak sözler buluyordu. Uzun uzun amcamın ölümünden bahsetti.

O çıkıp gittikten sonra madama bir daha bu kız gelirse benim evde olmadığımı söylemesini tembih ettim. Madam benim dürüst hareketime bitirdi.

Ertesi gün erkenden odama çıktı ve o kızın yine geldiğini, odamda bir mendil unutmuş olduğunu söyledi. Beraber aradık. Öyle bir şey yoktu. Kız gittikten sonra ben de hazırlandım. Konağa gittim. Lâmianın odasına girdim. Gözleri yumruk gibi şiştı.

— Yine ne var yavrum, dedim. Neye ağladın?

Yüzüme bakmıyordu. Yalnız bana:

— Babam size bir miktar para bırakmış zannederim, dedi.

Kızardım.

— Evet, dedim.

— Çok iyi, dedi. Güle güle harcayın.

— Fakat sende bir hal var Lâmia.

Yanına oturmuştum. Kendisini güç tutan ve benim sözlerime pek güç tahammül ettiğini anlatan bir hali vardı.

— Niçin cevap vermiyorsun?

—

— Lâmia ben sana ne yaptım?

.

— Her şeyi bir tarafa bırak Lâmia. Fakat ben senin ağabeyinim.

— Rica ederim beni yalnız bırakınız.

— Sana ne oldu? Ben sana ne yaptım? Söyle de ben de meraktan kurtulayım.

— Babamdan alacağınızı aldınız ya. Artık burada sizi alâkadar edecek bir şey kalmadı.

— Sana amcamın bana bırakmış olduğu paradan bahsedecek ne hevesim vardı ne de vaktim. Bunun için gücenceğini hiç tahmin etmemdim. Eğer iki kardeş buna üzülüyorsanız olduğu gibi hepsini veririm size. Ben amcamdan böyle bir şey beklemiyordum.

— Gidiniz Adnan Bey. Bir daha da gelmeyiniz buraya.

Lâmia bayılacak gibiydi. Ayağa kalktım.

— Çok fazla sinirlisin. Bu teessürden ileriye geliyor. Seni rahat bırakacağım Lâmia. Fakat elini vicdanına koy. Beni bu şekilde dağın. Ben senin hareketlerini çok kolay affederim. Bunun için de ayrıca düşünme Lâmia.

Odadan çıktım. Lâmia yerinden bile kalkmadı. Dışarda Peykar kalfayı gördüm. Ona sordum. Hiç bir şey bilmediğini söyledi. Fakat o da bana karşı kırgın görünüyordu.

Üzüntü ile evimin yolunu tuttum. İçeriye girer girmez avluda iki polis gördüm. Madam büyük bir telâş içindeydi. Bana:

— Nedir bu olup bitenler, dedi. Ne zamandır sizin yüzünüzden evime polisler geliyor, aramalar yapıyor, beni sorguya çekiyorlar.

Ben şaşkın bir halde memurlara yaklaştım. Yukarıdan, benim odamdan doğru bir polisle bir komser iniyorlardı. Tuttukları bir zaptı madama imzalattılar ve bana:

— Buyurunuz, müdüriyete gideceğiz, dediler.

(ARKASI VAR)

ADALAR KRALİÇESİ

İDDİA

Yazan: M. YAMAN

Dairenden çıkınca, ara sıra buluşurlardı. Beş, altı eski arkadaş bir arada toplanır, bir iki kadeh rakı, tatlı tarafından açılırdı.

Yaşları epeyce ilerlemiş olduğu hâlde en fazla kadınlarla olan hatıralarından, kadınlar üzerindeki muvaffakiyetlerinden dem vururlardı. İçlerinde, keskin, koyu kadıncı olarak geçinenler vardı. En fazla hikâyeyi bunlar anlatırlardı. Esasen hâlâ da faaliyette olduklarını söylüyorlardı.

Kafaları biraz tuttu mu Rahmi ağzını şapırdatırdı:

— Ecoo arkadaşlar. Size yeni bir maceramı anlatayım. Geçen hafta bir düğüne gittik bizimkiyle. Bütün akraba benim. Hatırımı sayar. Amca bey, amca bey diye etrafımda dolaşırlar. Bizim karının ailesi de hareketlidir hani. Düğün Çamlıcada oldu. Damat tarafı biraz kibirlice insanlar. Pek sokulmadım içlerine. Gelin tarafında kaldım. Kız evi iki tane. Birisi yolun alt başında, büyük yeni tamir edilmiş. Dü-

ğün orada oluyor. Genç kadınların bir kısmı da yukarıda, küçük köşkte kalacak. Alelâcele bire de içirdiler. Lâfı uzatmayayım, yemekten bir hayli sonra bizimki beni buldu. "Ben, dedi. Senden başka aklı başında kimse yok. Bunlar Allahın delisi. Kalkıp çalgıcı çocuğu da içirmişler. Bir kepazelik çıkmasın diye onları yukarı köşke götürmek lâzım. Kuzum bey, sen şunlara göz kulak oluver." Önce angariye diye içerledim ama avuçhibi de yalvardı. Çaresiz kalktık. Vakit gece yarısı. Rüzgâr epeyce esiyor. Çakır keyif yola çıktık. Etrafımda iki kadın, beş altı kız. Hiçbiri de birbirini pek tanımıyor. Gülüşüp kikirdaşıyor, birbirlerine yaslanıyorlar. Nihayet yukarıya vardık. Ayakta güç duran kadınlarla kızların bir kısmı ortadan kayboldu. Koluma asılan ufak bir kız vardı. Adı Nermin. Şöyle bir soluk alayım diye ben durdum. Bahçe kapısının hemen yanında, bol çimenli bir tarhın kenarındaydık. Kız birden gülüp düşe geldi. Ben aman demeden uzanmaz mı anına başa. "Amma evlâdım, canım, az daha gayret et. İşte geldik." Kim dinler. Serildi büsbütün. Serilmesiyle beraber kendinden geçmesi de bir oldu. Tutup sarsarım, boyunuyağu üç aylık çocuk boynu gibi tutmaz. Allah vermiş işte. Taş gibi vücut. Kaldırıp koşturamam.

Arkadaşları Rahmiyi öyle dinlerdi ki yürekleri bile dururdu. Ellerinde bulunan bu dişsiz kurt, tatlı tatlı devam ederdi:

— Yarabbi sen sabırlar ver bana. Şeytan, iki gözü kör olmaca mel'un, şekil taşıyordu. "Bire kızım kalk, bire evlâdım etme, ciğer parem davran!" Ne münasebet. Pencere deliklerinden hafif bir ışık hüzmesi çıkıyor. Kodunun bul biçareyi. Biraz ferahlasın diye göğsünü açarım, ortalık bile değil. Bu sırada çıkmaz mı bulutların arasından ay. Vurur mu sana o bakirenin üryan sinesine...

Rahmi burada birden durur ve hiç ozah değilmiş gibi kutlaşırdı:

— Eee, arkadaşlar, verin bakayım bir sigara. Şimdi haftaya nerede buluşacağız.

Hepsi birden onun tepesine üşer, yaşlarda yavaşlar, bazan altı akka yapar ve hikâyenin üst tarafını söyletmeğe çalışırlardı.

Günlerden bir gün, Tanrının bugününa uğramış gibi kadınlardan hiç yüz bulamıyan Arif Bey de bir hikâye anlattı:

— Evet, dedi. Çok talihli insanlarsınız. Hepiniz kucaktan kucağa geziyorsunuz. Benim gözüm çıplakta kalacak. Yalnız geçen gün bir civana rastladım. Genç irisi bir kız. Bir vesile ile ahbap olduk. Ne derseniz cevaplar. Kız bana bağlandı. Allah sizi inandırsın.

Rahmi kahkahayı bastı:

— Haydi sen de sürtük. Sana kim bakar. Otur oturduğun yerde. Evindeki nene yetmiyor.

Arif Bey:

— Size yalan, bana gerçek, dedi.

— Sen şu kızı yanına al, şöyle

(Arkası 14. sayfada)

İDDİA

(11. sayfadan devam)

bir önümüzden geç. Sana ilk maaşımı veririm.

— Vermezsin.

— Veririm.

— Haftaya görürsün sen. Şahit olun arkadaşlar.

— Şahit oluruz.

Arkadaşlarından tatlı hikâyeler dinleye dinleye bunalan Arif bey epeyce kırmıştı. Ertesi hafta buluşmağa karar verdiler. Arif bey sevgilisini alıp onların önünden geçecekti.

Dediğini de yaptı. Bir hafta münakaşadan sonra Cumartesi akşamı yine tenha olan bahçeye gittiler. Bermutad masa kuruldu. İlk kadehler içildi. Derken, dedikleri saatte Arif Bey, yanında pek genç ve güzel bir kızla kolkola önlerinden geçmez mi?

Hem de, daha sonra "İyice gördün?" der gibi ikinci defa. Daha sonra da kızı bir taksiye atınca ver elini Beyoğlu.

* * *

Arif Boy Rahmi'nin maaşını kabul etmedi. Yalnız hep birlikte bir içki âlemi yapılmasını istedi. O da bunu kabul etti. Pısırık olarak vasıflandırdıkları Arif Bey o günden sonra bir kadın kahramanı olmuştu. Fakat aksi tesadüf, bir Cumartesi akşamı, yine içerlerken o kız yanında bir delikanlı ile önlerinden geçmez mi? Hepsi Arifin yüzüne baktılar. O kıpkırmızı olmuş ve başını eğmişti. İyice kafayı tütsülemiş bulunan Rahmi dayanamadı:

— İki gözüm Arifçiğim, dedi, kız senden paraları çekti, bak elin haytalariyle yiyor. Yürü şunun yakasına yapışalım.

Zavallı Arif bitkin bir halde mırıldandı:

— Hayta değil o. Biri damadım, öteki de öz kızım.

YAMAN KÂTİBE

(6. sayfadan devam)

Hanford muztarip bir kahkaha attı. «Neden mi?» dedi. Çünkü bu işler olurken Lotty fakir bir ressamın evlenmiş de oldu.. Bunu da işitince artık dayanamadım ve onu kovdum..

«Fakat Lotty benden intikam almakta gecikmedi. Zira yazıhaneden ayrılır ayrılmaz soluğu Trimble'in yanında almış ve sanki kendisi istediğini yapmakta hür değilmiş gibi, nişanlısı olmam sıfatile evlenmelerine muvafakat etmediğimi söyliyerek herifi zıvanadan çıkartmıştı. Böylece, bir gün içinde ikimiz de işimizden oluverdik..»

Willerby o gece sabaha kadar gözünü kırpmadı ve hep Hanford'un anlattıklarını düşündü.

Bu kız, bir milyonerin evlenme teklifini bile reddetmişti demek ki.. Hem de adam onu yatlarda gezdirip, mücevhere, şampanyaya ve orkidelere boğulduğu halde. Bu kız yüzünden Hanford'un başına gelen felâkete ne demeliydi?.. Bu kız şeytanın ta kendisiydi anlaşılan!

Willerby ertesi sabah erkenden daireye damladı ve hemen telefonu açıp, idare müdürünün numarasını çevirdi.

«Allo! Ben Willerby, dedi. Sizden şu genç kadın için bir şey rica edecektim. Hangisi mi? Canım yanımda kâtibelik yapan tabii.. Adı da Lotty... Pardon, Mis Alexander.. Evet.. Acaba ona şirketin başka bir kısmında iş vermek mümkün mü?.. Efendim?.. Hayır, hayır çalışmasından memnunum. Yalnız benim dikte ettirişime bir türlü alışamadı da... Nasıl?.. Mükemmel... Teşekkür ederim, efendim..

Kalb Kalbe Karşıdır!
Hapis.. Bir Vintori hapse girsin ha!
Bayan Vintori hareket etmek üzere Kont hazretlerine veda etmek istiyor
Hayır onunla vedalaşmıyacaksın! istemiyorum.
Linda söyle bayan Flora gelsin!
Flora bir dakika içeri gir. karım çok acı bir şey açıkladı. Bunu düzeltmek isterim. Senin hapise girip çıktığın doğru mu?..
Evet
FLORANIN RUHUNDA BÜYÜK BİR MÜCADELE BAŞLAR. DOĞRUYU SÖYLESİN Mİ ACABA? ÇORCA DAH EWEL BUNU SÖYLEMEDİMİ? BUNU RUDY'Sİ İÇİN YAPMIYOR MU?
Korkunç! Pâki Namuslu eve girmeğe nasıl cüret ettin?..
Masum olduğum için!
Masum mu?..
Tuhaf şey! Adli bir hataya mı kurban gittin yoksa?
Hayır sadece hırsızlığı üzerime aldım. Beni affet gilbert. üst tarafını ablama söyliyeceğim. Sonra o size anlatır.
Doğru..
GİLBERT ÇIKINCA...
İnes, Abla.. neden beni bu kadar düşürdün? Ben hakikati söylemek istemiyordum.. Fakat dünya o kadar kötü ki! Bu sırrı ölünceye kadar saklayamadım.
Ahlat!
İne onun hakkında kötü düşünmiyeceğine yemin et. O kadar ızdırap çekti ki...
Kimden Bahsediyorsun sen?

BİNBİR ROMAN

